

**Verliefd op jou,
inclusief kinderen.**

Verliefd op jou,
inclusief kinderen.

Elke Van de Weyer

Schrijver: Elke Van de Weyer
Coverontwerp: Elke Van de Weyer
ISBN: 9789403905853
© Elke Van de Weyer

Inhoudstafel.

Inleiding.

Hoofdstuk 1: Deel 1: Ik werd verliefd... en hoorde over drie dochters.
Deel 2: Niet elk begin start op dezelfde pagina.

Hoofdstuk 2: De eerste ontmoeting

Hoofdstuk 3: Vier kinderen, vier persoonlijkheden.

Hoofdstuk 4: Waar is de stilte gebleven?
Vanuit hem.

Hoofdstuk 5: Wanneer agenda's botsen.
Vanuit hem.

Hoofdstuk 6: Durf ik wel van hen te houden?
Vanuit hem.

Hoofdstuk 7: Twee ouders in één lichaam.
Vanuit hem.

Hoofdstuk 8: Jij bent mijn moeder niet.

Hoofdstuk 9: Meer dan een beste vriendin.
Vanuit hem.

Hoofdstuk 10: Je begint op elkaar te lijken.

Hoofdstuk 11: Tussen twee vuren.
Vanuit hem.

Hoofdstuk 12: De wedstrijd die niemand wilde spelen.
Vanuit hem.

Hoofdstuk 13: Hun verhaal begon zonder mij.

Hoofdstuk 14: Toen ik stopte met mezelf te bewijzen.
Vanuit hem.

Hoofdstuk 15: De emotionele rollercoaster.

Hoofdstuk 16: Verliefd op jou, inclusief kinderen.

Hoofdstuk 17: Wanneer een naam verandert

Hoofdstuk 18: Ons zelfgekozen gezin.

Hoofdstuk 19: Wat dit verhaal je misschien kan tonen...

Dankwoord

Bronnenlijst

Inleiding

Hallo,
mijn naam is Elke.
Ik ben mama van een fantastische zoon
en plusmama van drie geweldige dochters.
Ik kom zelf ook uit een gezin met gescheiden ouders en 2
nieuwe samengestelde gezinnen.
Als iemand mij jaren geleden had verteld
dat ik ooit een boek zou schrijven over plusouderschap,
had ik waarschijnlijk eens goed gelachen.
Niet omdat het idee vreemd zou zijn,
maar omdat ik toen nog geen idee had
wat plusouderschap echt betekent.
Toen ik verliefd werd op mijn partner,
werd ik namelijk niet alleen verliefd op hem.
Zonder handleiding kreeg ik er ook drie kinderen bij.
Drie meisjes,
elk met hun eigen persoonlijkheid,
gewoontes en geschiedenis.
En hun eigen gevoelens over de nieuwe situatie
waarin we allemaal terechtkwamen.
En eerlijk?
Dat was niet altijd gemakkelijk.
Soms lijkt het alsof de wereld verwacht
dat liefde alles oplost.
Dat wanneer twee volwassenen verliefd worden,
de rest vanzelf volgt.
Dat kinderen elkaar meteen graag zullen zien.
Dat iedereen zijn plaats vindt.
Dat een nieuw gezin zich moeiteloos vormt.
Maar zo werkt het zelden.
Een samengesteld gezin groeit.
Het vraagt tijd.
Geduld.
Begrip.
En vooral: vallen en opstaan.

Gesprekken.
Twijfels.
Soms tranen.
Soms frustraties.
En gelukkig ook...
een flinke dosis humor.
In veel opzichten lijkt het op biologisch ouderschap.
Ook daar moeten gezinnen groeien in hun rol.
Ouders zoeken hun weg, maken fouten
en leren elke dag bij.
Maar er is één belangrijk verschil.
Een baby komt zonder voorgeschiedenis.
Pluskinderen niet.
Wanneer je plusouder wordt, stap je binnen in een verhaal
dat al begonnen is.
Met herinneringen.
Met ervaringen.
Soms met verdriet.
Soms met vragen.
Kinderen hebben al een mama en een papa.
Ze hebben hun manier van kijken naar de wereld.
En soms ook zorgen over wat jouw komst betekent.
Dat maakt plusouderschap tegelijk
prachtig en uitdagend.
In dit boek toon ik geen perfecte plusouder.
Die bestaat namelijk niet.
En dat hoeft ook niet.
Ik ga je niet vertellen hoe jij het moet doen.
Want er is geen juiste manier.
Wat ik wel doe,
is mijn verhaal met je delen.
De mooie momenten.
De moeilijke momenten.
En alles daartussen.
Daarnaast neem ik je mee in wat onderzoek ons leert
over samengestelde gezinnen, hechting en verbondenheid.
Niet als droge theorie,
maar als inzichten die helpen begrijpen
waarom dingen soms voelen zoals ze voelen.

Want als er één ding is dat ik geleerd heb, dan is het dit:
Een sterk samengesteld gezin ontstaat niet vanzelf.
Het groeit omdat mensen blijven proberen
om elkaar te begrijpen —
zelfs wanneer het moeilijk is.
Dus, of je nu net plusouder bent geworden,
of al jaren onderweg bent,
weet: je bent niet alleen.
Welkom in de bijzondere,
soms chaotische,
maar vaak prachtige wereld van het plusouderschap.
Welkom bij
Verliefd op jou, inclusief kinderen.

Hoofdstuk 1

“Soms verandert één zin je leven. Niet omdat je meteen begrijpt wat ze betekent, maar omdat je pas later beseft hoeveel moois erin verborgen zat.”

Wanneer alles begint te verschuiven

Toen mijn partner vertelde dat hij drie dochters had, voelde ik meteen twee dingen tegelijk.

Enthousiasme.

En twijfel.

We zaten tegenover elkaar.

Zo'n moment waarop een gesprek even vertraagt, alsof alles zich klaarzet voor iets dat ertoe doet.

Hij zei het rustig.

Alsof het vanzelfsprekend was.

Voor hem was dat het waarschijnlijk ook.

Voor mij voelde het anders.

Alsof er plots iets groter werd.

Leuk, dacht ik.

Echt leuk.

En bijna meteen daarna:

Vier kinderen... kan ik dat wel?

Niet omdat ik het niet wilde.

Maar omdat ik niet wist wat het zou betekenen.

Hoe ziet zo'n leven eruit?

Wat verandert er?

En misschien nog meer:

wie word ik in dit verhaal?

Wat weinig mensen zeggen, is dat zo'n moment zelden één gevoel oproept.

Niet alleen blijdschap.

Niet alleen onzekerheid.

Ze bestaan naast elkaar.

En dat maakt het soms verwarrend.

Want wanneer je verliefd wordt, denk je meestal aan de ander.

Aan wie die persoon is.

Tot je beseft dat liefde soms ook iets anders meebrengt:
een toekomst die verschuift.
Groter wordt.
Onbekender.

De vragen kwamen vanzelf.
Niet luid.
Niet meteen uitgesproken.
Maar wel aanwezig.
Hoe ziet ons dagelijks leven eruit?
Wat betekent dit voor mijn zoon?
Is er nog ruimte voor mezelf?
En ergens daaronder:
ga ik dit wel goed doen?

Ik herinner me dat ik op een terras zat op de Groenplaats.
Mensen liepen voorbij.
Glazen tikten tegen elkaar.
Er werd gelachen.
En ergens daartussen zat ik.
Vooral in mijn hoofd.
Vier kinderen.
Vier levens.
Vier werelden
die misschien één geheel zouden worden.
Ik keek naar hem.
Hij zat daar rustig.
Alsof er niets bijzonders aan de hand was.
Terwijl het in mij allesbehalve rustig was.
Ik telde in stilte.
Eén.
Twee.
Drie.
Mijn zoon erbij.
Vier.
Alsof het pas echt zou landen
als ik het vaak genoeg zei.

Achter al die gedachten zat iets eenvoudigs.
Hoop.
Maar ook angst.
De angst dat het misschien te groot was.
Dat ik het niet zou aankunnen.
En misschien is dat wat twijfel doet.
Ze wijst je niet weg.
Ze wijst je op het belang.

Wat ik toen nog niet wist,
is dat die vragen nooit helemaal verdwijnen.
Ze veranderen.
Ze verschuiven.
Maar ze blijven deel van het verhaal
dat je samen schrijft.
Ik wist ook nog niet
dat ik ooit trots zou zijn op kinderen
die biologisch niet van mij zijn.
Dat ik zou meeleven
met hun dagen, hun verhalen, hun kleine momenten.
Dat ik mezelf soms in hen zou herkennen.
En dat liefde zich niet laat beperken
door definities.

Wat ik wel wist,
was eenvoudig.
Ik had iemand ontmoet
die mij gelukkig maakte.
En dat geluk kwam niet alleen.

Als ik vandaag terugkijk op dat moment,
zou ik tegen mezelf zeggen:
Het is oké dat je twijfelt.
Je hoeft niet te weten
hoe alles eruit zal zien.
Je hoeft het niet te begrijpen
voor je eraan begint.
Sommige dingen worden pas duidelijk
onderweg.

Twijfel betekent niet
dat je niet klaar bent.
Twijfel betekent
dat het ertoe doet.
Dat het iets verandert.
En misschien...
dat dit precies is
waar het begint.

Niet elk begin start op dezelfde pagina

“De leeftijd waarop je een kind ontmoet, bepaalt niet hoeveel je van elkaar kunt houden. Wel in welk hoofdstuk van het leven je elkaar ontmoet.”

Toen hij mij vertelde dat hij drie dochters had,
dacht ik vooral aan wat dat voor mij zou betekenen.
Pas later besepte ik
dat zijn leven op datzelfde moment ook veranderde.
Want terwijl ik drie plusdochters kreeg,
kreeg hij er een pluszoon bij.

En daar zat een verschil
dat ik toen nog niet zag.

Mijn zoon was bijna vier.
Zijn dochters waren zeven en negen.
Op papier is dat maar een paar jaar.
In het echte leven is het een wereld van verschil.

Ik stapte binnen in hun leven
ergens in het midden.
Ze hadden al een verhaal.
Herinneringen.
Gewoontes.
Ik werd daar een stukje van.

Hij stapte iets anders binnen.
De wereld van een kleuter.
Een wereld van fantasie,
van vragen zonder einde,
van kleine dingen die groot aanvoelen.
Een wereld die alles vraagt.
En alles geeft.

Toen zag ik dat verschil niet.
Voor mij was mijn zoon gewoon mijn zoon.
Pas later begreep ik wat het betekende
om opnieuw in die fase te stappen.

Zijn dochters werden zelfstandiger.
Ze hadden hem minder nodig in de kleine dingen.
En net daar kwam mijn zoon.
Met zijn vragen.
Zijn energie.
Zijn behoefte aan nabijheid.

Hij stapte opnieuw een fase binnen
die hij al eens had doorgemaakt.
En wat mij het meest bijblijft...
is hoe vanzelf dat ging.

Ik heb hem nooit horen klagen.
Nooit horen zeggen
dat het zwaar was.
Wat ik zag,
was iemand die meeging.

Op de grond zitten.
Blokken bouwen.
Verhalen verzinnen.
Dezelfde vragen beantwoorden.
Nog eens.
En nog eens.

Mijn zoon nam hem mee in zijn wereld.
En hij volgde.
Niet perfect.
Niet zonder zoeken.
Maar wel met openheid.

En misschien is dat wat liefde soms vraagt.
Dat je vertraagt,
wanneer je leven net weer sneller was beginnen te gaan.

Wat ik zag gebeuren,
was geen nieuw begin.
Maar een andere vorm.

Net zoals ik mijn plek zocht
in het leven van drie meisjes,
zocht hij de zijne
in dat van een kleine jongen.

Niet elk begin start op dezelfde pagina.
Maar dat maakt het verhaal niet minder mooi.
Soms...
maakt het het net rijker.

Reflectievragen Deel 1 & 2

Wat voelde ik toen ik voor het eerst besepte dat mijn partner kinderen heeft?

Welke gedachten gingen er spontaan door mij heen op dat moment?

Welke verwachtingen had ik — over mezelf, over de relatie, over het gezin?

In welke fase zit jij vandaag als ouder of plusouder?

En hoe verschilt die van de fase van je partner?

Wat verandert er als je dat verschil niet ziet als een probleem... maar als een verrijking?

Hoofdstuk 2

“De spannendste ontmoetingen zijn vaak niet die waarbij je iemand leert kennen, maar die waarbij je hoopt dat iemand jou wil leren kennen.”

De eerste ontmoeting

Het was zover.

De dag waarop ik de drie dochters van mijn partner voor het eerst zou ontmoeten.

We hadden dat moment niet overhaast.

Niet omdat we twijfelden,

maar omdat we het rustig wilden laten ontstaan.

Op een manier die voor iedereen goed zou voelen.

De ontmoeting was bij hun mama thuis.

Het was februari. Koud.

Zo'n kou die niet alleen buiten zit,

maar ook een beetje in je lichaam kruipt.

Ik stond even stil voor de deur.

Alsof dat moment — vlak vóór je binnenstapt — belangrijker voelt dan alles wat daarna nog komt.

Mijn partner stond naast mij.

Rustig.

Voor hem was dit zijn wereld.

Voor mij begon ze net.

Toen we binnenkwamen, hoorde ik meteen leven.

Stemmen.

Beweging.

De vertrouwde chaos van een huis waar gewoon geleefd wordt.

Er hing een geur van koffie.

En ergens daar... waren zij.

De drie meisjes waar ik al zoveel over had gehoord, maar die ik nog nooit had ontmoet.